

Місячна ніч

Микола Руденко

Ці сині тіні на снігу,
Ці неяскраві тіні
Таку породжують жагу,
Немов при сотворінні.

Здається, тиша загримить
На світу половину —
І з тіней місячних за мить
Все виникнуть повинно.

Єдиний дух, носій жадань,
Розіллється усюди.
А плоть не знатиме страждань,
Бо плоті там не буде.

Душа полине в безмір літ
За речовим порогом —
В той вічний, безтілесний світ,
Що називають Богом.

Там ані горя, ні зітхань,
Ні голоду, ні мору...
Зненацька лось, дивак-сохань,
Постане серед бору.

Він так ітиме по снігу
Між синюватих тіней,
Що ти усю свою жагу
В земний обернеш іней.

І занімілий від краси,
Яку впізнати вдалося,
Ти світ захмарний віддаси
За горду постать лося.

За мову, за живі чуття,
За сосни в позолоті —

За нелегке земне життя
У крові і у поті.

А візьме душу грізний Бог,
Як твердить давня віра,
Хай знову ліпить нас обох —
Тебе й земного звіра.

Хай видасть повну міру скрут,
Страждань пекучу гору —
Аби він поселив отут,
В снігах нічного бору.